Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 435/2025
04.12.2025. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца ИГМ „Трудбеник“ а.д. у стечају Београд, чији је пуномоћник Јовица М. Стојаковић адвокат из ..., против туженог АА из ..., ради исељења, решавајући сукоб надлежности између Првог основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, на седници одржаној 04.12.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За суђење у овом спору стварно је и месно надлежан Први основни суд у Београду.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем П 1269/12 од 13.09.2012. године, Привредни суд у Београду огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом спору и одлучио да по правноснажности решења предмет уступи Првом основном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Први основни суд у Београду није прихватио надлежност и уз допис П 12254/25 од 17.11.2025. године, доставио је списе Врховном суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб месне надлежности, на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13- УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је нашао да је за суђење у овом спору надлежан Први основни суд у Београду.

Према стању у списима, тужилац је 24.02.2012. године поднео тужбу Привредном суду у Београду са захтевом да обавеже туженог да му преда у државину пословни простор који користи без правног основа - објекат површине 57,35 м2 и уз њега изграђени објекат површине 17,63 м2 у ..., ... број ..., на к.п. ... к.о. ..., који је доделио као нужни смештај одлуком од 1992. године свом бившем раднику - туженом. Привредни суд се огласио стварно ненадлежним јер је пред тим судом над туженим решењем Ст 2939/2011 од 02.04.2011. године отворен а затим и обустављен стечајни поступак, те је предмет уступио Првом основном суду у Београду. Први основни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, указујући да чињеница да је у току вођења овог спора (након што је парница почела да тече), обустављен стечајни поступак над туженим не утиче на стварну надлежност стечајног суда, јер тиме није промењена природа већ заснованог спора пред привредним судом, те да је Привредни суд у Београду надлежан за даље поступање (до правноснажног окончања спора) без

обзира на чињеницу што је у међувремену обустављен стечајни поступак над овде тужиоцем као стечајним дужником.

Законом о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправном спору ако за поједини грађанскоправни спор није надлежан други суд (члан 24. став 2); а да привредни суд суди у спору између домаћег и страног привредног друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у спору који настане између привредног субјекта и другог правног лица у обављању делатности привредног субјекта, као и ако је у наведеном спору једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства (члан 27. став 1. тачка 1), као и у 4) у спору о страном улагању; о броду и ваздухоплову, пловидби на мору и унутрашњим водама и спору у којем се примењује пловидбено и ваздухопловно право, изузев спора о превозу путника; о заштити фирме; поводом уписа у судски регистар; поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја, осим у спору за утврђење постојања заснивања и престанка радног односа који је покренут пре отварања стечаја (члан 27. став 1. тачка 4).

Из изложеног произлази да је привредни суд стварно надлежан да суди у споровима између привредних субјеката без обзира на правну природу спора, а уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица, за стварну надлежност привредног суда неопходно је да да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности, као и да је надлежан да суди у спору поводом стечаја.

Пошто је у конкретном случају предмет спора облигационо-правни захтев привредног субјекта (тужиоца) против физичког лица (туженог) за чинидбу, који није настао у обављању пословне делатности тужиоца реч је о грађанском спору за који није надлежан привредни суд. Осим тога, у ситуацији кад је против тужиоца стечајни поступак обустављен јер је прихваћен план његове реорганизације, нема места задржавању надлежности привредног суда, у смислу члана 27. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова, јер то више није спор поводом стечаја. Стварна надлежност привредног суда не постоји ни на основу тачке 1. става 1. означеног законског члана, јер је друга странка у овом спору физичко лице.

На основу изложеног, за суђење у првом степену у овом спору стварно је надлежан основни суд, конкретно Први основни суд у Београду, који је опште месно надлежан у смислу члана 39. став 1. ЗПП и члана 3. став 1. тачка 4. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава, јер тужени на подручју тог суда има пребивалиште.

С обзиром на изложено, Врховни суд је решио настали сукоб надлежности као у изреци, на основу члана 22. став 2. ЗПП.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић